

PRZEBACZENIE /relacje we wspólnocie - znoszenie cudzych ciężarów/

„A kiedy stajecie do modlitwy, przebaczcie, jeśli macie co przeciw komu, aby także Ojciec wasz, który jest w niebie, przebaczył wam wykroczenia wasze” /Mk 11,25/

W historii zbawienia Bóg znosi brzemiona człowieka przede wszystkim przez nieustanne przebaczenie ludowi, który sam siebie stawia w trudnej sytuacji. Mimo ludzkiego zwątpienia i słabości, Bóg wciąż na nowo odnawia swoje przymierze z ludźmi i wzmacnia nieustannie nadzieją zbawienia. Do natury Boga należy bowiem znoszenie ciężarów tych, których kocha. Także my będąc posłuszni Słowu mamy „jeden drugiego brzemiona nosić”, mamy nieustannie przebaczać i prosić o przebaczenie.

Wspólnota jest miejscem przebaczenia. Mimo całego zaufania, jakie możemy mieć wzajemnie do siebie, zawsze są słowa, które ranią; postawy, w których ktoś się wysuwa do przodu; sytuacje, w których zderzają się drażliwe usposobienia. Dlatego życie wspólne zawiera w sobie pewien krzyż, nieustanny wysiłek i akceptację polegającą na codziennym wzajemnym przebaczeniu. Jeżeli przychodzimy do wspólnoty nie zdając sobie sprawy, że mamy się w niej nauczyć, jak przebaczać i otrzymywać przebaczenie siedemdziesiąt i siedem razy w ciągu dnia, rozczarowanie prędko stanie się naszym udziałem. Przebaczać to także przyjrzeć się własnemu wnętrzu i zauważyć to, co należałoby zmienić, naprawić, co wymagałoby prośby o przebaczenie. Przebaczać znaczy także uznać na nowo - p okresie rozłąki - przymierze łączące nas z tymi, z którymi nie możemy się zrozumieć, znaczy to otworzyć się na nich i od nowa wysłuchać. Znaczy to przewidzieć dla nich miejsce w naszym sercu. /Jan Vanier/

1. Modlitwa do Ducha Świętego

2. Czytanie Słowa Bożego

I uchylali się od posłuszeństwa i nie pamiętali o cudach, któreś dla nich uczynił.

Byli twardego karku i uwzięli się, by wrócić do niewoli swej w Egipcie.

Lecz Ty jesteś Bogiem przebaczenia, jesteś łaskawy i miłosierny, cierpliwy i wielkiej dobroci; i nie opuścisz ich. /Ne 9,17/

Jako więc wybrańcy Boży - święci i umiłowani - obleczcie się w serdeczne miłosierdzie, dobroć, pokorę, cichość, cierpliwość, znosząc jedni drugich i wybacząc sobie nawzajem, jeśliby miał ktoś zarzut przeciw drugiemu: jak Pan wybaczył wam, tak i wy! Na to zaś wszystko [przyobleczcie] miłość, która jest więzią doskonałości. A sercami waszymi niech rządzi pokój Chrystusowy, do którego też zostaliście wezwani w jednym Ciele. I bądźcie wdzięczni! /Kol 3, 12-15/

3. Refleksja

Czas, by w ciszy rozważyć Słowo Boże i zastanowić się nad tym, jak te słowa odnoszą się do mojego życia, postępowania.

4. Dzielenie

Wypowiedzi uczestników spotkania dotyczące przemyśleń i refleksji, które wzbudziło w nich usłyszane Słowo Boże. Wypowiedzi zwykle zaczynamy od przytoczenia jednego z wersetów, którego dotyczy ta refleksja. Wypowiedź w oparciu o przeczytane Słowo Boże i osobiste doświadczenie niech się łączy z odpowiedzią na pytanie:

Co jest pierwszym krokiem do przebaczenia?

Co pomaga w przebaczeniu drugiej osobie?

5. Modlitwa

Spotkanie kończymy modlitwą do Ducha Świętego, aby otwierał nas na to przebaczenie, które jest dla nas trudne i bolesne.